

"Men wil plan-SCHUMAN voor lot van FINEBEL behoeden" in Het Parool (20 Juni 1950)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. Van Norden, W. ; Réd. Chef Van Heuven Goedhart, G.J. 20.06.1950, n° 1.670; 10. Jg. Amsterdam: Het Parool.

Copyright: (c) Het Parool

URL:

[http://www.cvce.eu/obj/"men_wil_plan_schuman_voor_lot_van_finebel_behoeden"_in_het_parool_20_juni_1950-nl-572ac243-94dc-4ba0-91f8-5ece0e6c80fa.html](http://www.cvce.eu/obj/)

Publication date: 17/09/2012

Conferentie van groot belang in Parijs

Men wil plan-SCHUMAN voor lot van FINEBEL behoeden

NEDERLANDS voorstel komt ook aan de orde

(Van onze correspondent)

PARIJS, 20 Juni. - Vandaag begon in de goudgerande Zaal van de Klok (Salle de l'Horloge) van de Quai d'Orsay de conferentie over het plan-Schuman, het voorstel om de staal en kolenindustrie van West-Europa in één combinatie onder te brengen. Schuman zelf presideerde de openingszitting. Zes landen nemen deel: Frankrijk, Duitsland, Nederland, België, Luxemburg en Italië. De Franse delegatie wordt geleid door de heer Monnet, die het stempel van zijn naam wist te zetten op het plan van Frankrijks economische wederopbouw en die geacht wordt een der voornaamste ontwerpers van het plan-Schuman te zijn.

Een grootse taak

De Parijse conferentie is heden geopend door de Franse minister van Buitenlandse Zaken Robert Schuman. In zijn rede zeide hij o.a.:

„Men heeft Frankrijk verweten, dat het voorbarig handelde. Er is gesproken over overijldheid en brutaliteit. Maar de ondervinding heeft ons geleerd, dat de beste initiatieven verspild worden wanneer zij na hun geboorte vertraging door voorbereidende raadpleging ondervinden.”

Schuman vervolgde: „Nimmer echter heeft men zich gewaagd aan een systeem als hetwelk wij nu gaan bespreken. Nimmer tevoren hebben naties besloten of zelfs maar overwogen gezamenlijk een deel van haar soevereiniteit over te dragen aan een onafhankelijk supra-nationaal orgaan.

Ons initiatief beoogt in geen enkel opzicht de elders in Europa ondernomen pogingen, om de economische positie van Europa gezond te maken, te negeren of verkeerd te beoordelen. De heer Stikker heeft onlangs een belangrijke en vruchtbare bijdrage geleverd welke in een andere sfeer ligt dan de onze. Ten aanzien van beide doelstellingen is geen sprake van navolging of tegenstrijdigheid.”

De minister besloot: „Het is een grootse taak, die onze regeringen ons hebben toevertrouwd. Wij nemen die op ons met trots en in het besef van onze verantwoordelijkheid. Wij zien in, dat wij niet mogen falen of opgeven zonder resultaat te hebben bereikt.”

Eén land is afwezig: Engeland. Men moet constateren, dat deze eerste poging, om de Europese samenwerking op eigen kracht te concretiseren, alvast de afzijdigheid van het Britse imperium heeft geconcretiseerd. De laatste draad is echter niet doorgesneden. De Britse ambassadeur zal van het verloop der besprekingen op de hoogte worden gehouden door de heer René Alphant, directeur van de economische afdeling van de Quai d'Orsay, de man, die in het Frans departement dezelfde rol vervult als bij ons de heer Hirschfeld vervulde vóór zijn benoeming tot Hoge Commissaris. Dat was, zoals men weet, een dominerende rol.

Overigens is de Engelse commissie van experts, die door haar regering aan het werk is gezet om het plan-Schuman te bestuderen, bijna met haar werk klaar. Donderdag zal haar rapport aan de Engelse regering worden voorgelegd en daarna wordt het doorgegeven aan de heer Poll, leider van de Engelse missie bij de O.E.E.C., die, op grond van het verloop der besprekingen, elementen van dit rapport aan de confererende delegaties zal meedelen. Het is de bedoeling, dat de Engelse waarnemers afzijdig blijven zolang de discussie over juridische vormen loopt; zodra echter praktische punten aan de orde komen, zullen de Engelsen hun gezichtspunt laten meedelen.

Organisatieschema

De Fransen zullen zonder twijfel hel voorstel doen voor een organisatieschema, dat in een verdrag zal moeten worden vastgelegd. In dit schema zal de bevoegdheid van de leiding moeten worden omschreven, de taak van het industriële organisme en de garanties, die de staten zullen eisen, opdat het nieuwe lichaam niet slechts efficiënt maar ook billijk zal functioneren. Dat is het staatsrechtelijke of, zo men wil, het politieke uitgangspunt.

Het is belangrijk genoeg; men hoeft zich slechts te herinneren welk een scherpe polemiek ontstaan is over de bevoegdheid van de hoogste autoriteit. Haar macht immers zal, zeker ten dele, moeten worden opgebouwd uit brokjes souvereiniteit, die de deelnemende staten te haren behoeve willen afstaan. Het is echter zeker, dat enkele der delegaties minstens zozeer oog hebben voor het economische, commerciële, of, zo men wil praktische aspect van de opgeworpen problemen en het is niet ondenkbaar, dat de eerste schermutselingen zelfs zullen aanvangen over de vraag, welk aspect voorrang verdient.

Onder de Nederlanders zijn er in elk geval, die zich realiseren, dat de Fransen een plan hebben gelanceerd, dat meer opvalt door zijn aantrekkelijkheid als idee dan door de concreetheid van zijn inhoud. Men heeft iets dergelijks beleefd met de aankondiging van de Finebel, die ten slotte tot een schim verbleekt en van het toneel verdwenen is. Men zou het plan-Schuman gaarne voor een soortgelijk lot willen behoeden. Het plan-Schuman veronderstelt in de praktische sfeer een naar elkaar toegroeien van de verschillende staal en kolenbelangen, d.w.z. een aanpassing van de lonen en prijzen in die sector en ten regeling van afzet en productie, een ingewikkeld en voor sommigen vermoedelijk zelfs pijnlijk proces, dat grote belangen op de gevoeligste wijze kan raken. Misschien is dit de reden, dat Schuman Zondag in een redevoering heeft verklaard, dat zijn plan alleen een organisatie van de productie veronderstelt en niet van de afzet, een verklaring, die nogal verwondering heeft gewekt. Hier zullen de landen van de Benelux stellig concrete voorstellen en zelfs toezeggingen willen ontvangen.

Het is op dit punt ook, dat het Nederlandse plan ter sprake kan komen. Dit plan immers ontwerpt een vorm van integratie van Europa, waarbij de vergoeding van belangen, die moeten worden opgeofferd, centraal wordt gesteld. De Belgen, wier kolen- en staal-productie nog tijd in een vrij gunstige positie verkeert en die van het plan-Schuman vooral een verzachting der concurrentie en 'n uitbreiding hunner afzetmarkt verwachten, zijn in dit opzicht wat minder zwaartillend. Wellicht is de Nederlandse delegatie op de doorreis naar Parijs een dag in Brussel overgebleven om de standpunten der Beneluxlanden alvast op elkaar af te stemmen.

Enkele cijfers

Om een beeld te krijgen van de betekenis der conferentie geven wij hier enkele cijfers over de staal- en kolen-productie der deelnemende landen in miljoenen tonnen:

.	Staal	Kolen	
Frankrijk	9,1	103	
Saargebied	1,8	14	
West-Duitsland	9,2	51	
België	3,8	28	
Luxemburg	2,8	-	
Nederland	-	12	
Italië	2,0	1	
Totaal	28,7	209	

De betekenis van Englands houding wordt echter duidelijk wanneer men bedenkt, dat met Engeland samen die cijfers worden 46,3 en 434. Wanneer Engeland meedoet, wordt negentig procent van de betreffende productie door de organisatie gecontroleerd.

Bij de onderhandelingen over de Finebel nam Nederland het standpunt in, dat economische samenwerking zonder deelneming van Engeland nauwelijks aanvaardbaar was; onze belangen bij het sterlingblok schreven

ons dit standpunt voor. Thans worden wij voor een voldongen feit geplaatst; aan de andere kant verhoogt de deelneming van Duitsland de aantrekkelijkheid van deze economische samenwerking, want ook in Duitsland hebben wij zeer reële belangen.

Het feit van de conferentie zelf is zonder enige twijfel een succes voor Frankrijk - een politiek succes. Alle hoop is echter gericht op een economisch succes (d.w.z. een góéd functionerende economische organisatie) en alleen als dit resultaat wordt bereikt heeft de conferentie waarlijk de grote betekenis, die men er van hoopt.